

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การติดยาเสพติดให้โทษ นอกจากจะเป็นสาเหตุของการบันเทิงทอนสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจของผู้เสพโดยตรงแล้ว ยังบ่อนทำลายเศรษฐกิจความมั่นคงและทรัพยากรของประเทศ ตลอดจนความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของชนานประเทศอีกด้วย กล่าวคือ ผู้ติดยาเสพติดให้โทษจะมีสุขภาพเสื่อมทราม มีความต้องการอย่างแรงกล้าทั้งทางร่างกายและจิตใจ ที่จะพยายามหา มาเสพให้ได้ และในที่สุดก็ตกเป็นทาสของยาเสพติดให้โทษตลอดไป โดยมีความต้องการเพิ่มปริมาณในการเสพมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งความต้องการเสพยาเสพติดให้โทษดังกล่าวนี้ ยังพล่าให้ก่ออาชญากรรมได้ทุกรูปแบบ เช่น การลักทรัพย์ การชิงทรัพย์ การปล้นทรัพย์ ฯลฯ ทั้งนี้เพราะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการซื้อยาเสพติดให้โทษในจำนวนที่เพิ่มมากขึ้น ก่อให้เกิดความสูญเสียทางด้านเศรษฐกิจและทรัพยากรของประเทศอย่างใหญ่หลวง

จากรายงานสถิติเกี่ยวกับยาเสพติดของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด สำนักนายกรัฐมนตรี ตั้งแต่ปี 2530 เป็นต้นมา พบว่า ในปี 2530 มีจำนวนคดีที่จับกุมได้ทั้งสิ้น 40,138 คดี ผู้ต้องหาจำนวน 42,550 คน คดีที่จับกุมได้ร้อยละ 68.40 เป็นคดีกัญชา ร้อยละ 23.84 เป็นคดีเฮโรอีน และร้อยละ 4.92 เป็นคดีฝิ่น ที่เหลือร้อยละ 2.79 เป็นคดียาเสพติดอื่น ๆ ในช่วงปี 2531-2532 พบว่าในปี 2531 สามารถจับกุมคดียาเสพติดได้จำนวน 51,538 ราย จำนวนผู้ต้องหา 54,464 คน โดยจำนวนคดีเพิ่มขึ้นจากปี 2530 ร้อยละ 28.40 ในปี 2532 สามารถจับกุมคดียาเสพติดได้จำนวน 60,546 ราย ผู้ต้องหา 63,316 คน จำนวนคดีเพิ่มขึ้นจากปี 2530 ร้อยละ 50.84 ประเภทคดีที่จับกุมได้ประมาณร้อยละ 70 เป็นคดีกัญชา ร้อย 22 เป็นคดีเฮโรอีนและเป็น

คดีฟ้องร้องละ 5 ร้อยผู้ต้องหาที่จับกุมได้ส่วนใหญ่อุบัติเหตุจับกุมในข้อหาครอบครองมากที่สุด รองลงมาได้แก่ข้อหาเสพ และข้อหาครอบครองเพื่อเสพตามลำดับ ซึ่งในบรรดาผู้เสพเฮโรอีนจะเสียค่าใช้จ่ายมากที่สุดเฉลี่ยวันละ 90 บาทต่อคน หรือประมาณเดือนละ 2,700 บาท ในปี 2530 และเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเป็นวันละ 158.55 บาท และ 168.25 บาท หรือประมาณเดือนละ 4,756 บาท และ 5,047 บาท ในปี 2531 - 2532 ตามลำดับ

นอกจากนี้ การติดยาเสพติดให้โทษยังก่อให้เกิดปัญหาการแพร่ระบาดของโรคร้ายต่างๆ โดยเฉพาะโรคเอดส์ ซึ่งเป็นโรคติดต่อที่ร้ายแรง และไม่มีหนทางที่จะรักษาให้หายขาดได้ ดังจะเห็นได้จากสรุปสถานการณ์โรคเอดส์ของกองระบาดวิทยา กระทรวงสาธารณสุข ประจำวันที่ 31 ธันวาคม 2532 ได้รวบรวมข้อมูลของผู้ป่วยที่เป็นโรคเอดส์ ตั้งแต่รายแรกที่เริ่มพบในปี 2527 จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2532 พบว่ามีจำนวน 13,486 ราย เป็นผู้ป่วยโรคเอดส์ 34 ราย เป็นผู้ที่มีอาการสัมพันธ์กับเอดส์ 103 ราย และติดเชื้อเอดส์แต่ไม่มีอาการ 13,349 ราย ซึ่งในจำนวนนี้เป็นผู้ติดยาเสพติดถึง 10,497 ราย คิดเป็นร้อยละ 77.8 ของผู้ป่วยที่เป็นโรคเอดส์ทั้งหมด ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงได้ดำเนินการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ซึ่งมีผลเป็นการปราบปรามยาเสพติดให้โทษไปในตัว เพราะถ้าสามารถทำการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดให้โทษให้หายขาดได้แล้ว จะส่งผลให้ผู้ค้า และผู้ผลิตลดจำนวนลงและทำให้ง่ายแก่การปราบปรามอีกด้วย แต่ปัจจุบันการติดยาเสพติดให้โทษโดยทั่วไปมีได้ลดลงหรือหมดไป จำนวนผู้ติดยาเสพติดกลับเพิ่มมากขึ้นและมีแนวโน้มที่สูงขึ้นเป็นลำดับ ทั้งนี้เพราะมาตรการทางกฎหมายที่มีอยู่ปัจจุบันยังไม่มีความรัดกุมเพียงพอ เช่น ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ติดยาเสพติดให้โทษแต่ให้รอการลงโทษไว้ โดยกำหนดเงื่อนไข เพื่อคุ้มครองประพฤติก่อนและมีคำสั่งให้จำเลยไปรับการบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 แล้ว ศาลต้องปล่อยตัวผู้กระทำความผิดไป ซึ่งผลจากการที่ผู้ติดยาเสพติดให้โทษได้รับการปล่อยตัวในขณะที่อาการติดยาเสพติดให้โทษยังคงมีอยู่ ทำให้ผู้นั้นมีโอกาสมหวนกลับไปเสพยาเสพติดให้โทษอีก หรือกรณีที่ศาลมีคำสั่งห้ามจำเลยเสพยาเสพติดให้โทษภายใน

กำหนดระยะเวลา 2 ปี นับแต่วันที่ศาลปล่อยตัวจำเลยเพราะรอการลงโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 วรรคแรก ก็มีผลคล้ายคลึงกัน คือไม่มีการ บำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษและผู้นั้นมีโรคทวนกลับไปเสพยาเสพติด ให้โทษอีก เป็นต้น

วิธีการเพื่อความปลอดภัย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 เป็นมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่สำคัญมาตรการหนึ่ง ที่ใช้บังคับกับผู้ติดยาเสพติดให้โทษบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยตรง แต่ในทางปฏิบัติการนำมาใช้ ยังมีปัญหาข้อขัดข้องทางด้านกฎหมายบางประการ ทำให้ไม่สามารถนำมาใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับผู้ติดยาเสพติดให้โทษเท่าที่ควร กล่าวคือบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 วรรคแรก ที่ให้ศาลกำหนดในคำพิพากษาว่า บุคคลนั้นต้องไม่เสพยา ยาเสพติดให้โทษอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่าง ภายในระยะเวลาไม่เกินสองปีนับแต่วันพ้นโทษ หรือวันปล่อยตัวเพราะรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษก็ได้ ทำให้เกิดความคิดเห็นที่ต่างกันไปกล่าวคือ ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าการเสพยาเสพติดให้โทษเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ อยู่แล้ว ศาลไม่จำเป็นต้องสั่งห้ามเสพยาเสพติดให้โทษอีก¹ ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า ศาลควรจะต้องมีคำสั่งห้ามเสพยาเสพติดให้โทษก่อน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้นั้นบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษให้หายขาดด้วยความสมัครใจของเขาเอง เมื่อผู้ติดยาเสพติดให้โทษไม่สามารถบำบัดรักษาตนเองได้ และไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลก็จะสั่งให้ส่งไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาลเป็นเวลาไม่เกิน 2 ปี เพื่อรับการ

---

¹ กองคดีวิธีการเพื่อการปลอดภัย. สำนักงานอัยการสูงสุด. รายงาน สัมมนาการบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยและแนวทางแก้ไขปัญหาอุปสรรคใน การปฏิบัติงาน วันที่ 4-5 มิถุนายน 2534. เสนอที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรม มาชิราช. (กรุงเทพมหานคร : ศรีสมบัติการพิมพ์) หน้า 87.

บำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49
 วรรคสองต่อไป เพราะหากไม่ขอให้ศาลสั่งห้ามแล้ว จำเลยฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามที่
 ศาลกำหนดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 วรรคแรก ก็จะไม่สามารถ
 ปฏิบัติตามมาตรา 49 วรรคสอง คือไม่สามารถนำตัวผู้นั้นไปรับการบำบัดรักษา
 อาการติดยาเสพติดให้โทษในระบบบังคับบำบัดรักษาได้ เนื่องจากไม่เป็นไปตาม
 หลักเกณฑ์ที่กฎหมายบัญญัติ² แต่มีอีกความเห็นหนึ่งว่า ตามบทบัญญัติ มาตรา 49 นี้
 เป็นดุลพินิจของศาลโดยเฉพาะ และจะขอให้ศาลสั่งห้ามไม่ได้³ ปัจจุบันแม้จะมี
 พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2534 และพระราชบัญญัติ
 ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 พ.ศ. 2528 และ
 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56(4) บัญญัติให้ศาลกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุม
 ความประพฤติจำเลยว่า "ให้ไปรับการบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษ ณ
 สถานที่และตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด" ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการบำบัดรักษา
 ผู้ติดยาเสพติดให้โทษได้ แต่มาตรการดังกล่าวไม่สามารถบังคับใช้ได้ผลอย่าง
 จริงจังเท่าที่ควร กล่าวคือ พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.
 2534 เป็นมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่มุ่งเน้นเฉพาะผู้ต้องหาว่ากระทำ
 ความผิดฐานเสพหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษตามปริมาณที่กำหนดใน
 กฎกระทรวงและไม่ปรากฏว่าต้องหาหรืออยู่ในระหว่างดำเนินคดีในความผิดฐาน
 อื่นด้วยซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุก อันเป็นมาตรการที่ให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหาร
 ดำเนินการนำตัวผู้ต้องหาดังกล่าวไปบังคับบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษ
 ภายใต้อำนาจกระบวนการพิจารณาทางศาล ถ้าผลการตรวจพิสูจน์ปรากฏว่าผู้ต้องหา
 นั้นติดยาเสพติดให้โทษ แต่ในทางปฏิบัติ ยังไม่มีศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพเพื่อบำบัดผู้ติดยา
 เสพติให้โทษโดยตรงทำให้ไม่มีการนำมาตรการนี้มาใช้บังคับ จำต้องดำเนินคดี
 แก่ผู้ต้องหาตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่

² เรื่องเดียวกัน หน้า 89.

³ ถาวร พานิชพันธ์, "วิธีการเพื่อความปลอดภัย," วิทยานิพนธ์
 ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 พ.ศ. 2520), หน้า 170

2 พ.ศ. 2528 ซึ่งบัญญัติมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษไว้ใน มาตรา 94* และมาตรา 98** โดยมาตรา 94 เปิดโอกาสให้ผู้เสพได้สมัครขอเข้ารับการรักษาในสถานพยาบาลก่อนความผิดจะปรากฏแก่พนักงานและอยู่รับการรักษาตามขั้นตอนที่กำหนดไว้จนได้รับการรับรองเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่ที่รัฐมนตรีกำหนดแล้ว จึงได้รับการยกเว้นโทษ อันเป็นมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษโดยวิธีสมัครใจบำบัดรักษา*** ซึ่งยังไม่เข้าสู่กระบวนการพิจารณาตัดสินศาล แต่ระบบสมัครใจบำบัดรักษา+อาการติดยาเสพติดให้โทษในปัจจุบันไม่

---

* บัญญัติว่า ผู้ติดยาเสพติดให้โทษและได้สมัครใจเข้ารับการรักษาในสถานพยาบาลก่อนความผิดจะปรากฏต่อพนักงานเจ้าหน้าที่อีกทั้งได้ปฏิบัติครบถ้วนตามระเบียบข้อบังคับเพื่อควบคุมการบำบัดรักษาและระเบียบวินัยสำหรับสถานพยาบาลดังกล่าวจนได้รับการรับรองเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่ที่รัฐมนตรีกำหนดแล้ว ให้ได้รับการยกเว้นโทษสำหรับความผิดตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 91 และมาตรา 92

** บัญญัติว่าผู้ใดต้องโทษตามมาตรา 91 หรือ มาตรา 92 เป็นครั้งที่สามเมื่อพ้นโทษแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่โดยคำสั่งรัฐมนตรีนำไปควบคุมไว้ ณ สถานพยาบาลที่รัฐมนตรีประกาศจัดตั้งขึ้นโดยเฉพาะ และให้ทำการบำบัดรักษาจนกว่าจะได้รับการรับรองเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่ที่รัฐมนตรีกำหนดว่า เป็นผู้ได้รับการบำบัดรักษาครบถ้วนตามระเบียบข้อบังคับเพื่อควบคุมการบำบัดรักษาและระเบียบวินัยสำหรับสถานพยาบาลดังกล่าวแล้ว

*** การกระทำเป็นความผิดแล้ว แต่กฎหมายยกเว้นโทษให้ เพราะกฎหมายมุ่งประสงค์ให้ผู้ติดยาเสพติดให้โทษสมัครใจเข้ารับการรักษา มากกว่าการนำตัวมาลงโทษ

+ หมายถึง การที่ผู้ติดยาเสพติดให้โทษขอเข้ารับการรักษาจากสถานพยาบาลของรัฐหรือของเอกชนด้วยความสมัครใจ (บรรดคุณ สุวิทย์ เสวตสุนทร, "การบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดโดยการคุมประพฤติ," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2536) หน้า 21.)

ประสพผลสำเร็จทำให้รัฐต้องรับภาระสูญเสียค่าใช้จ่ายในการบำบัดรักษาผู้ติดยา
 เสพติคาให้โทษในแต่ละปีเป็นจำนวนไม่น้อย และมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติ
 ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ได้บัญญัติถึงกรณีที่ผู้เสพยาได้รับโทษในความผิดฐานเสพ
 เป็นครั้งที่สาม เมื่อพ้นโทษแล้วให้พนักงานเจ้าหน้าที่นำตัวไปบำบัดรักษาตามขั้นตอน
 ที่กำหนดตามคำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ณ สถานพยาบาลที่
 รัฐมนตรีประกาศจัดตั้งขึ้นโดย เฉพาะจนกว่าจะได้รับการรับรอง เป็นหนังสือจาก
 พนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว ซึ่งในทางปฏิบัติไม่ปรากฏว่ามีการนำมาตราการบังคับบำบัด
 รักษาตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาใช้เลย
 เนื่องจากคณะกรรมการควบคุมยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้
 โทษ พ.ศ. 2522 ไม่มีข้อมูลในการที่จะนำตัวบุคคลซึ่งถูกศาลลงโทษฐานเสพยา
 เสพติคาให้โทษมาแล้วถึงสามครั้งตามที่กฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษกำหนด ไป
 บำบัดรักษาในสถานพยาบาลที่จัดตั้งขึ้นโดย เฉพาะประกอบกับยังไม่มีการจัดตั้งสถาน
 พยาบาล เพื่อบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดให้โทษโดยตรง จึงนำวิธีการคุมความ
 ประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 มาใช้เป็นมาตรการแก้ไขผู้ติดยา
 เสพติคาให้โทษเป็นหลัก ซึ่งในทางปฏิบัติเมื่อศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ติดยา
 เสพติคาให้โทษ แต่ให้รอการลงโทษไว้โดยกำหนดเงื่อนไขตามมาตรา 56 (4) ว่า
 ให้ไปรับการบำบัดรักษาการติดยาเสพติคาให้โทษ ณ สถานที่และตามระยะเวลาที่
 ศาลกำหนดแล้วศาลต้องปล่อยตัวผู้กระทำความผิดไป ซึ่งผลจากการที่ผู้ติดยาเสพติคาให้
 โทษได้รับการปล่อยตัวไปขณะที่อาการติดยาเสพติคาให้โทษยังคงมีอยู่ ทำให้ผู้นั้น
 หวนกลับไปเสพยาเสพติคาให้โทษอีก ดังนั้น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 จึง
 เป็นหลักกฎหมายสำคัญที่สามารถนำมาใช้ให้สอดคล้องกับกฎหมายต่าง ๆ ที่มีอยู่ใน
 ปัจจุบันได้ กล่าวคือ สามารถนำมาใช้ควบคู่กับวิธีการคุมความประพฤติตามประมวล
 กฎหมายอาญามาตรา 56 หรืออาจใช้เป็นมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติคาให้โทษได้
 โดยตรง เช่น ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ติดยาเสพติคาให้โทษ แต่ให้รอการ
 ลงโทษไว้ และมีคำสั่งห้ามเสพยาเสพติคาให้โทษโดยกำหนดเงื่อนไขให้ไปรับการ
 บำบัดรักษาการติดยาเสพติคาให้โทษแล้ว หากผู้นั้นฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามที่ศาลกำหนด
 ศาลจะสั่งให้ส่งไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาลเป็นเวลาไม่เกินสองปี เพื่อรับการบำบัด
 รักษาอาการติดยาเสพติคาให้โทษก็ได้ หรือศาลอาจพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ติดยา

เสพติดาให้โทษ แต่ให้รอกการลงโทษไว้และมีคำสั่งห้ามเสพยา เสพติดาให้โทษแต่เพียงอย่างเดียวโดยไม่ได้กำหนดเงื่อนไขให้เป็นการบำบัดรักษาการติดยา เสพติดาให้โทษก็ได้ทั้งนี้เพราะวิธีการเพื่อความปลอดภัยมิใช่โทษ หากแต่เป็นวิธีการเพื่อสงเคราะห์และช่วยเหลือผู้ติดยา เสพติดาให้โทษโดยตรง เป็นผลประโยชน์ของผู้ติดยา เสพติดาให้โทษซึ่งได้รับตามกฎหมายและตามสิทธิ ไม่ก่อให้เกิดผลร้ายในลักษณะ เป็นโทษหรือเป็นผลกระทบในทางไม่ดีงามแก่ผู้ติดยา เสพติดาให้โทษ อีกทั้งวิธีการเพื่อความปลอดภัยเป็นวิธีการเพื่อพิทักษ์สาธารณสุขชนชาติต้องได้รับภัยพิบัติจากการกระทำของผู้ติดยา เสพติดาให้โทษด้วย เมื่อผู้ติดยา เสพติดาให้โทษได้รับการปล่อยตัวไปเพราะรอกการกำหนดโทษ ก็จะไม่มีความวิตกกังวลใดๆ ที่จะปกป้องคุ้มครองผู้ติดยา เสพติดาให้โทษและไม่มีกระบวนการใดๆ เข้าไปช่วยเหลือผู้ติดยา เสพติดาให้โทษให้หลุดพ้นจากอาการติดยา เสพติดาให้โทษได้ นอกจากวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49⁵ แต่ความในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 นี้ยังไม่ชัดเจน จึงทำให้ผู้เกี่ยวข้องไม่เห็นความสำคัญและไม่นำมาใช้ปฏิบัติอย่างแท้จริง ดังจะเห็นได้จากสถิติที่ศาลสั่งใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย⁵ จึงเห็นสมควรแก้ไขปรับปรุงเพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับการแก้ไขผู้ติดยา เสพติดาให้โทษต่อไป

---

4 กองคดีวิธีการเพื่อความปลอดภัย สำนักงานอัยการสูงสุด. คู่มือการดำเนินคดีวิธีการเพื่อความปลอดภัยชั้นพนักงานอัยการพร้อมระเบียบ หนังสือเวียน คำฟ้องอุทธรณ์ คำร้อง. (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เจ เอ็น ที) หน้า 71.

5 ดูเพิ่มเติมที่ภาคผนวก ก. หน้า 143.

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์การบังคับใช้มาตรการในการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49
2. เพื่อศึกษาหาหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมในการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษอย่างมีประสิทธิภาพ และนำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 มาใช้วิเคราะห์เสนอแนะแนวทางที่จะนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเสนอแนวทางปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเพื่อให้เกิดความแน่นอนชัดเจน และใช้บังคับได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับเจตนารมณ์ที่แท้จริงของกฎหมาย

ขอบเขตของการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะกล่าวถึงหลักเกณฑ์ทั่วไปของการบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย โดยเฉพาะหลักเกณฑ์การบังคับใช้มาตรการในการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 โดยจะวิเคราะห์ถึงปัญหาข้อกฎหมายและการนำกฎหมายมาบังคับใช้ในทางปฏิบัติ พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางที่จะนำมาใช้ปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย เพื่อให้สามารถนำมาบังคับใช้ได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับเจตนารมณ์ที่แท้จริง โดยเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายต่างประเทศบางประเทศ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (DOCUMENTARY RESEARCH) เป็นหลัก โดยทำการค้นคว้าและเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วยบทความ วารสาร งานวิจัย หนังสือพิมพ์ หรือหนังสือราชการ ตำรากฎหมาย คำพิพากษาของศาล และเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเพื่อความปลอดภัย ตามประมวลกฎหมายอาญา แล้วนำ

มาประมวลเป็นข้อมูลสำหรับใช้วิเคราะห์หาข้อสรุป และเสนอแนะแนวทางที่ควรจะเป็นต่อไป

สมมติฐานของการวิจัย

วิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 เป็นมาตรการหนึ่งในการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับมาตรการอื่น แต่เนื่องจากบทบัญญัติของกฎหมายมาตราดังกล่าวยังไม่ชัดเจน ก่อให้เกิดปัญหาในการนำมาบังคับปฏิบัติ สมควรศึกษาหลักเกณฑ์และแก้ไขปรับปรุงให้มีความชัดเจนเพื่อให้เหมาะสมและสะดวกแก่การนำมาใช้บังคับต่อไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อทำให้ทราบแนวความคิดและหลักกฎหมายต่าง ๆ ที่นำมาใช้เพื่อกำหนดเป็นมาตรการทางกฎหมายในการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ
2. ทำให้ทราบหลักการและข้อบกพร่องของกฎหมายมาตรา 49 แห่งประมวลกฎหมายอาญา นอกจากนี้การเสนอแนะแนวทางปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการในการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ จะเป็นประโยชน์ในการกำหนดแนวทางการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพต่อไป
3. เป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้กฎหมายในการศึกษาโดยช่วยให้ได้รับความรู้ความเข้าใจถึงมาตรการบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยเกี่ยวกับการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 ยิ่งขึ้น
4. ก่อให้เกิดประโยชน์ในการนำมาตราการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 49 มาใช้ในทางปฏิบัติอย่างจริงจังเพื่อให้สัมฤทธิ์ผลสมดังเจตนารมณ์ของกฎหมายต่อไป